

בית משפט לתביעות קטנות בחיפה

י"ח טבת תשע"ו, 30 דצמבר 2015

ת"ק 15-05-22944 גרבר נ' בזק בינלאומי בע"מ

בפני כב' הרשמת הבכירה גילה ספרא - ברנע

תובע טל גרבר

נגד

נתבעת בזק בינלאומי בע"מ

פסק דין

לפניי תביעת התובע לפיצוי ללא הוכחת נזק בגין משלוח דברי פרסומת לפי חוק התקשורת (בזק ושידורים), תשמ"ב-1982 (להלן: "החוק"), ללא הסכמתו מראש ולמרות בקשות הסרה חוזרות ונישנות. אין מחלוקת על משלוח ההודעות, על אופיין הפרסומי ועל המשך המשלוח למרות בקשות באמצעות הקישורים בהודעה ובשיחות טלפון.

המחלוקת העיקרית, שעוררה הנתבעת, היתה בשאלת היריבות והסמכות העניינית של בית משפט זה, והאחרת בעניין קיום הגנות לנתבעת.

בעניין היריבות, אני מוצאת לנכון לאמץ את קביעות השופטים בתא"מ (שלום תל אביב יפו) **תמיר נ' ישר אובוז** (14.10.2013, מופיע בנבו, ערעור התקבל ברע"א 2737-12-13, לעניין גובה הפיצוי) לעניין משמעות התיבה "נמען" שבחוק, ואשר אין לה הגדרה:

"החוק אינו דורש כי "הנמען" יהיה בעל המתחם, לשון אחרת, "נמען" הינו זה שדבר הדואר נשלח אליו, בין אם הינו בעל המתחם ובין אם לאו. כלומר, מי שקיבל את דבר הדואר הוא "נמען" בהתאם לחוק, ולפיכך הוא זה הרשאי לתבוע על פי החוק".

בת"ק (חדרה) 19084-12-11 **גלזר נ' סלקום** (3.5.2012, מופיע בנבו) נדונה טענה דומה לזו של הנתבעת כאן, לפיה בעלת תיבת הדואר הינה חברה בע"מ, והתובע הינו עובד שלה, ונקבע:

"לאחר ששקלתי את מכלול הנתונים, דעתי היא כי הדין עם התובע ויש לפרש את המונח "נמען" בסעיף 30א לחוק התקשורת כאדם אשר מחזיק במכשיר ולא דווקא במי שהנו בעל הקו... לדעתי הן פרשנות מילולית והן פרשנות תכליתית של המונח "נמען" מוליכות למסקנה שמדובר במי אשר מחזיק במכשיר הלכה למעשה ולא דווקא הנו הבעלים של קו, מהבחינה הקניינית... בנדון, עוסק החוק באיסור לשלוח הודעות פרסום לציבור ללא הסכמה של הפרט, ומכאן שמתן משמעות מילולית למונח "נמען", כאדם שהמסר נשלח אליו, כמו מתבקשת מאליה..."

אף פרשנות תכליתית של המונח מובילה למסקנה זו ומחזקת אותה. כאמור בדברי ההסבר לחוק, בא התיקון להתמודד עם נושא הפצת דואר ה- SPAM על מנת להגן על "פגיונה בפרטיותו של המשתמש ברשת הטרנדטון" (ההדגשה שלי - י.ט.). הנה כי כן, נאמר בדברי

בית משפט לתביעות קטנות בחיפה

י"ח טבת תשע"ו, 30 דצמבר 2015

ת"ק 15-05-22944 גרבר נ' בזק בינלאומי בע"מ

1 ההסבר מפורשות שהתיקון בה להגן על "המשתמש" ולא "הבעלים". בנוסף, נאמר כי
2 מטרת התיקון להגן על פרטיותו של אותו משתמש. לבעל הקו - אשר אינו מחזיק את
3 המכשיר (כגון מעביד בענייננו) - לא נגרמת כל פגיעה בפרטיות והוא לא מוטرد כלל, אם
4 למכשיר הטלפון אותו העניק לעובד כהטבה, נשלחות הודעות פרסומת רבות. המוטריד או מי
5 שפרטיותו נפגעת, הוא מי אשר מחזיק במכשיר ועושה בו שימוש. מכאן, ברור שתכלית
6 התיקון היא להגן על מחזיק המכשיר ועל כן יש לפרש את המונח "נמען" כמי אשר מחזיק
7 במכשיר".

8
9 הדברים יפים לענייננו, והתובע עומד בהגדרת "נמען", מעצם קבלת ההודעות, ומתן הודעות ההסרה
10 על ידו לרבות בשיחה טלפונית ברורה שלו, שהושמעה בפניי, ואשר הנתבעת אינה חולקת עליה.
11 תצהיר אביו, מר צביקה גרבר, שהוגש היום כת/1, מהווה גם הבטחת עניינה של הנתבעת, במובן
12 שלא תתבע שוב ע"י "חברת" גרבר זיקוקית בע"מ" אשר בבעלות אביו של התובע ואשר התובע עצמו
13 עבד בה" (סעיף 2 לכתב ההגנה).

14
15 על כן אני דוחה את הטענה המקדמית, וקובעת כי התביעה הינה בסמכות בית משפט זה כתביעת
16 "יחיד" (סעיף 60א) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], תשמ"ד-1984).

17
18 לגוף התביעה, כאמור אין חולק על משלוח תשע הודעות, והנתבעת לא הצליחה להוכיח איזו
19 מההגנות, שהעלתה, והכל בהתחשב ביתרון הטכנולוגי, שיש לנתבעת, העולה לאין שיעור על זה של
20 התובע, ובכלל הראייתי בעניין בעל דין שאינו מציג ראיות שבחזקתו.

21
22 הנתבעת לא הוכיחה כי התובע או החברה או אביו אישרו בהסכם ההתקשרות (משנת 2004) את
23 הסכמתם לקבלת דברי פרסומת (סעיף 4 לכתב ההגנה). המדובר בטענה בעלמא. כתובת הדוא"ל לא
24 צויינה באף אחד מהמסמכים, אליהם הפנתה הנתבעת. ההסכם ההתקשרות (נספח 3 לכתב ההגנה)
25 אינו חתום, אין כל ראיה כי נשלח לתובע או למי מטעמו ב"מכתב התקשרות", ועל כן אינו רלוונטי
26 לענייננו. מעבר לצורך יצויין כי ברור שההסכם, נספח 3, לא נשלח לתובע או למי מטעמו בעת
27 ההתקשרות בשנת 2004, מאחר ויש בו התייחסות לרשיון שניתן לנתבעת בשנת 2009 (סעיף 1.1.4).

28
29 טענות התובעת בעניין הסיבה לאי הפסקת משלוח דברי הפרסומת למרות בקשותיו החוזרות
30 והנישנות אינן יכולות להוות הגנה. כראיה לאיחוד שני הלקוחות שהיו לחברה ולהורי התובע הציגה
31 הנתבעת תכתובת דוא"ל פנימית משנת 2007 (נספח 4 לכתב ההגנה). הנתבעת לא הציגה את בקשת
32 הלקוח, אף שהיא קיימת בידיה (עמ' 2 לנספח 4), ועל כן לא נסתרה טענת התובע ואביו לפיה האיחוד
33 שהתבקש הינו איחוד הלקוח העסקי ללקוח הפרטי. להיפך, נראה בבירור כי הלקוח ביקש רק את
34 האיחוד ומר מולאי מחווה את דעתו לפני האחמ"ש, יוסי, כי "רצוי שהם ישארו תחת הלקוח [מספר]
35 העסקי". ממילא אין לדבר משמעות, ואיני מקבלת כי אופן ביצוע האיחוד, בפעולה באחריות
36 הנתבעת בלבד, מהווה הגנה בפני הימנעות מלפעול על בסיס בקשות ברורות חוזרות ונישנות של

בית משפט לתביעות קטנות בחיפה

י"ח טבת תשע"ו, 30 דצמבר 2015

ת"ק 15-05-22944 גרבר נ' בזק בינלאומי בע"מ

הלקוח או התובע להפסקת משלוח. הנתבעת מאשרת כי הכתובת peony@bezeqint.net לא השתנתה (סעיף 17 לכתב ההגנה).

לעניין גובה הפיצוי בגין כל פרסומת, כבר נקבע כי הסכום 1,000 ₪ לכל הודעה הוא נקודת המוצא:

"לטעמי, בבואם לפסוק פיצוי לדוגמה לפי סעיף 30א(י) לחוק התקשורת, על בתי המשפט לראות ברף העליון שהציב המחוקק – 1,000 ש"ח – נקודת מוצא, ממנה כמובן ניתן להפחית, במקרים המתאימים. ברי, כי אין משמעות הדבר שכל אימת שפלוני יפר את סעיף 30א, ייפסק פיצוי לדוגמה בשיעור המרבי הנקוב בחוק, ויש להביא בחשבון את מכלול הנסיבות, לרבות השיקולים המנויים בסעיף 30א(י)3. הכלל הוא איפוא, כי הסכום הנקוב בסעיף 30א(י)3 הוא סכום המוצא לפסיקת הפיצוי לדוגמה, ממנו ניתן – בנסיבות המתאימות – להפחית" (רע"א 2904/14 גלסברג נ' קלאב רמון, 27.7.2014, מופיע בנבו).

לאור הקביעות לעיל, לפיהן הנתבעת שלחה לתובע הודעות רבות, ללא שהוכחה הסכמת מי מטעמו, לאחר בקשות חוזרות ונישנות שלו והתחייבויות שלה להסרה, ואפילו לאחר הגשת כתב התביעה המשיכה בכך, הרי שמתקיימים כל היסודות להחמרה בפסיקת הפיצוי, שכן הוכח כי הנתבעת אינה נרתעת מהמשך משלוח דברי הפרסומת, ומטילה על התובע את עלות הפניות הטלפוניות כמו גם ההטרדה המתמשכת (ראו דברי נציגת הנתבעת בפרוטוקול, עמ' 2, שורה 30 עד עמ' 3, שורה 4, ראו רע"א 1954/14 חזני נ' הנגבי, 4.8.2014, מופיע בנבו). הצעת הפשרה, שהוצעה לתובע אינה מהווה אחד השיקולים להפחתת הפיצוי, וגם היום בפתח הדיון ניתנה לצדדים הזדמנות נאותה, בצירוף המלצה חמה, להגיע להסדר ולייתר את פסק הדין, אך הדבר לא עלה יפה.

בנסיבות אלה אני מחייבת את הנתבעת לשלם לתובע לסילוק התביעה סכום של 9,000 ₪ (1,000 ₪ בגין כל דבר פרסומת), אגרת משפט בסך 90 ₪ והוצאות משפט בסך 250 ₪. סה"כ סכום התשלום לסילוק התביעה, 9,340 ₪, ישולם תוך 30 יום ממסירת פסק הדין.

המועד להגשת בקשת רשות ערעור לבית המשפט המחוזי הוא 15 יום מיום מתן פסק הדין.

המזכירות תשלח את פסק הדין לצדדים.

ניתן היום, י"ח טבת תשע"ו, 30 דצמבר 2015, בהעדר הצדדים.

גילה ספרא-ברנע, רשמת בכירה